

Aviser, at der fremsættes Forslag, gaaende ud paa, at man saare let vil kunne spare langt større Beløb, end her er Tale om; men jeg tvivler noget om, at de paagældende, hvis de stod med Ansvar, vilde have helt let ved at gennemføre de paagældende Bespareser. Jeg maa altsaa sige, at saa vidt man kan se, er der gennem disse Regeringsforslag saa nogenlunde givet et Program for, hvor meget Regeringen mener at turde tage Ansvar for, at der skæres ned. Udgangspunktet har jo stadig været, at bortset fra de 10 Mill. Kr., som man altsaa nu har opgivet at skaffe Dækning for, skulde der naas Balance. Og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen understregede ogsaa dette og sagde, at Balance skulde naas. Jeg maa imidlertid i Henhold til det, jeg her har sagt, hævde, at det, man siger skulde naas, det naas ikke; da Regeringen altsaa maa antages at have skaaret med en saa dybt skærende Kniv, som man har ment det forsvarligt at anvende under den givne Situation — maa jeg, aldeles bortset fra Konjunkturtillæget efter min Mening uantagelige Form — sige, at man faktisk ikke en Gang tilnærmelsesvis har naaet den Besparselse, som maa anses for nødvendig efter den Plan, som den højtærede Finansminister fremsatte ved Fremsættelsen af Tillægsbevillingslovsforslaget.

Regeringen har saaledes, mener jeg, selv ført Bevis for, at man alene ad Nedsættelsesvejen ikke kan naa Balance; og da dette ikke kan lade sig gøre, bliver Spørgsmaalet Hvorledes kan da Balance naas? Og der maa jo Svaret blive det, som det altid har været fra konservativ Side, at saa maa Indtægterne forøges, thi Balance maa vi naa. Overfor dette Forhold har det ærede Medlem Hr. Rode fremsat et Par Bemærkninger, der sigtede til noget, man har gjort, men som man ikke skulde have gjort, thi hvis man ikke havde gjort det, vilde den økonomiske Situation for Statskassen have været i alt Fald en lille Smule bedre. Der nævner det ærede Medlem den Forandring af Aktieselskabsbeskatningen, som har fundet Sted, og ogsaa ved Beskatningen af de store Formuer. Hvis man havde bevaret en eller anden Indkomstkilde, vilde det naturligvis regnskabsmæssigt have taget sig bedre ud. Jeg vilde med samme Ret — og Regeringen ogsaa — kunne sige, at naar vi nedsætter Tjenestemandslønningerne med et passende Beløb, forøges dermed Sandsynligheden for Balance. De to Ting synes mig paa en vis Maade lige rigtige,

men ogsaa efter min Mening lige forkerte. For Spørgsmaalet bliver ikke, som det ærede Medlem Hr. Rode synes at mene, om man derved kunde have bevaret et eller andet Beløb, men Spørgsmaalet bliver, om der var rimelig Grund til at bevare den Beskatning, man den Gang havde. Og der maa jeg hævde, at det var der ikke. Man kan ikke overfor Aktieselskaber — hvor det afgjort drejer sig om en Dobbeltbeskatning, hvor man aldeles intet ved om, hvem der ejer Aktierne, om det er rige eller ikke-rige — med nogenlunde forstandig Begrundelse hævde, at man skal fastholde Satser, som det til Nød kunde være forsvarligt at holde en kort Tid under ganske ekstraordinære Forhold som dem, vi havde under Krigen, og paa en Tid, hvor Indtægterne flød overordentlig rigeligt. Ej heller kan man efter min Overbevisning med nogen som helst Berettigelse forlange en Formueskat af en saadan Art, at den paagældende, for saa vidt Formuen anvendes som Indskud i Sparekasser og Banker — en Anvendelse, som i højeste Grad er af Interesse for Samfundet, idet Pengene derfra igen spadserer ud i Virksomheder, men som kun giver den paagældende en meget ringe Indtægt —, i Virkeligheden tvinges ud i Spekulation for overhovedet at faa en rimelig Indtægt af Pengene. Jeg maa altsaa bestemt hævde, at de af det ærede Medlem Hr. Rode nævnte Veje ikke paa rimelig Maade vil kunne føre til Fremskaffelse af de Indtægter, det ærede Medlem tænkte sig. Jeg maa yderligere hævde — som vi fra konservativ Side saa mange Gange har hævdet —, at den direkte Beskatning allerede er saa stærkt anstrengt, som den overhovedet kan taale at være. Man har derfor, saa vidt jeg kan skønne, kun ad den indirekte Beskatnings Vej Mulighed for at skaffe den Balance, som det i allerhøjeste Grad er mit Ønske maa blive skaffet.

De Tal, den højtærede Finansminister opstillede ved Tillægsbevillingslovsforslagets Fremsættelse, kan selvfølgelig kun være kalkulatoriske, og man kan altsaa sige, at det muligt nu, i Modsætning til de aller- sidste Aar, vil vise sig, at de anførte Tal er for ugunstigt anslaaet, og at de virkelige Tal vil blive langt gunstigere. Det, som bestandig skaber den uhyre Usikkerhed i Statens Finanser, og som paa den ene eller den anden Maade bestandig vil kræve store Udgifter, er efter min Opfattelse den store Arbejdsløshed. Det forekommer mig derfor fuldkommen berettiget, at man i Sammenhæng med den